

202

ZARZĄDZENIE MINISTRA EDUKACJI NARODOWEJ

z dnia 18 lipca 1988 r.

w sprawie praw i obowiązków oraz kwalifikacji osób prowadzących zajęcia praktyczne z uczniami szkół zawodowych i młodocianymi pracownikami.

Na podstawie § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 września 1985 r. w sprawie zasad organizowania i finansowania praktycznej nauki zawodu oraz ponoszenia kosztów kształcenia przez zakłady pracy zatrudniające absolwentów szkół zawodowych (Dz. U. Nr 52, poz. 268) zarządza się, co następuje

§ 1 Osoby wymienione w § 8, 9 i 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 września 1985 r. w sprawie zasad organizowania i finansowania praktycznej nauki zawodu oraz ponoszenia kosztów kształcenia przez zakłady pracy zatrudniające absolwentów szkół zawodowych (Dz. U. Nr 52, poz. 268), prowadzące zajęcia praktyczne z uczniami szkół zawodowych i młodocianymi pracownikami, zwanymi dalej „uczniami” i „młodocianymi”, są zobowiązane do:

- 1) prowadzenia tych zajęć zgodnie z programem nauczania i zasadami dydaktyki, z uwzględnieniem zmian zachodzących w technice, technologii i organizacji wytwarzania bądź działalności usługowej.
- 2) kształtowania odpowiednich postaw społeczno-moralnych uczniów i młodocianych oraz wdrożenia ich do pracy zgodnej z obowiązującymi normami jakości i wydajności.
- 3) udzielania uczniom i młodocianym stosownego instruktażu w zakresie wynikającym z programu nauczania.
- 4) udzielania indywidualizowanej pomocy niepełnosprawnym uczniom i młodocianym w przyswajaniu przez nich wiedzy i nabywaniu umiejętności wchodzących w zakres praktycznej nauki zawodu.
- 5) zapoznania uczniów i młodocianych z przepisami o bezpieczeństwie i higienie pracy oraz zapewnienia ścisłego ich przestrzegania;
- 6) prowadzenia dokumentacji technicznej i pedagogicznej zajęć oraz dokonywania okresowych ocen uczniów i młodocianych na zasadach określonych odrębnymi przepisami.
- 7) uczestniczenia w posiedzeniach rady pedagogicznej szkoły w sprawach dotyczących nauczania i wychowania uczniów i młodocianych, z którymi prowadzą zajęcia praktyczne.

§ 2. 1 Osoby prowadzące zajęcia praktyczne mogą odmówić ich prowadzenia, jeżeli nie zostały zapewnione

bezpieczne i higieniczne warunki pracy albo jeżeli rodzaj zajęć obejmowałby prace niezgodne z programem nauczania.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, osoba odmawiająca prowadzenia zajęć składa na piśmie odpowiednie oświadczenie wraz z uzasadnieniem i przedstawia je kierownikowi zakładu pracy (warsztatu) oraz dyrektorowi szkoły.

§ 3. 1. Z zastrzeżeniem ust. 4 i 5 osoby nie będące nauczycielami mogą prowadzić zajęcia praktyczne, jeżeli posiadają odpowiednie kwalifikacje zawodowe i pedagogiczne, odbyły przeszkolenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz odznaczają się właściwą postawą ideowo-moralną, dającą rękojmię należytego wypełniania powierzonych im obowiązków

2. Kwalifikacje zawodowe do prowadzenia zajęć praktycznych posiadają osoby legitymujące się wykształceniem średnim, wyższym lub równoważnym zawodowym w zakresie nauczanego zawodu lub specjalności oraz co najmniej dwuletnim stażem pracy w tym zawodzie lub specjalności.

3. Kwalifikacje pedagogiczne do prowadzenia zajęć praktycznych posiadają osoby, które ukończyły studia wyższe z przygotowaniem pedagogicznym, inny zakład kształcący nauczycieli albo odpowiedni kurs pedagogiczny.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie dotyczą osób, które przed wejściem w życie zarządzenia prowadziły zajęcia praktyczne, a ich kwalifikacje zawodowe i pedagogiczne w myśl dotychczasowych przepisów uznane były za wystarczające.

5. W uzasadnionych przypadkach prowadzenie zajęć praktycznych może być powierzone osobom nie posiadającym kwalifikacji pedagogicznych, pod warunkiem że kwalifikacje te uzyskają w ciągu 1 roku od daty zatrudnienia.

§ 4. Kwalifikacje zawodowe i pedagogiczne wymagane od nauczycieli prowadzących zajęcia praktyczne określają odrębne przepisy.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Edukacji Narodowej: *H. Bednarski*

203

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 14 lipca 1988 r.

w sprawie norm zużycia budynków podlegających ubezpieczeniu ustawowemu.

Na podstawie § 15 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 lutego 1985 r. w sprawie ubezpieczenia ustawowego budynków oraz mienia w gospodarstwach rolnych (Dz. U. Nr 10, poz. 38) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Ustala się normy zużycia budynków podle-

gających ubezpieczeniu ustawowemu, stanowiących własność osób fizycznych i zespołów rolników indywidualnych.

2. Normy zużycia określają stopień zużycia budynków na podstawie wieku budynków i ich trwałości.

§ 2. 1. Trwałość budynku określa się w latach i różnicuje w zależności od przeznaczenia budynku oraz materiału, z którego został wykonany. Trwałość ta wynosi:

Lp.	Przeznaczenie budynku	Murowany, żelbetowy lub stalowy	Drewniany
		trwałość (w latach)	
1	Dom letniskowy	60	40
2	Budynek mieszkalny	150	100
3	Szopa, wiata, letnia kuchnia, piwnica, suszarnia, kotłownia	50	40
4	Chlewnia, tuczarnia, kurnik, pieczarkarnia	60	40
5	Obora, stajnia, owczarnia	70	50
6	Stodoła	70	60
7	Spichlerz, przechowalnia owoców, magazyn, garaż	100	70

2. Zaliczenia budynków do budynków murowanych lub drewnianych dokonuje się zgodnie z zasadami zawartymi w przepisach w sprawie taryfy składek za ubezpieczenie ustawowe budynków oraz mienia w gospodarstwach rolnych i za ubezpieczenie ustawowe odpowiedzialności cywilnej rolników.

§ 3. Stopień zużycia określa się w procencie wartości budynku przyjętej do ubezpieczenia. Stopień ten wynosi:

Wiek budynku w latach	Trwałość budynku w latach						
	40	50	60	70	80	100	150
	Stopień zużycia budynku w procentach						
5	7	5	4	4	3	3	2
10	16	12	10	8	7	5	4
15	26	19	16	13	11	9	5
20	37	28	22	18	16	12	8
25	51	37	29	24	20	16	10
30	66	48	37	31	26	20	12
35	82	59	46	37	31	24	14
40	100	72	56	45	37	28	17
45		85	66	53	44	33	19
50		100	76	61	51	37	22
55			88	70	58	43	25
60			100	80	66	48	28
65				89	74	54	31
70				100	82	59	34
75					91	66	37
80					100	72	41
85						79	44
90						85	48
95						93	52
100						100	56
105							59
110							64
115							68
120							72
125							76
130							81
135							85
140							90
145							95
150							100

§ 4. 1. Wiek budynku, z zastrzeżeniem ust. 3, liczy się od roku jego budowy. Za rok budowy uważa się rok w którym budynek został pokryty dachem po raz pierwszy

2. Jeżeli wiek budynku przypada pomiędzy latami wykazanymi w tabeli zawartej w § 3, stopień zużycia określa się dodając za każdy następny rok 1/5 różnicy występującej pomiędzy procentem zużycia właściwym dla bezpośrednio wyższego wieku a procentem zużycia dla bezpośrednio niższego wieku budynku.

3. Wiek budynku objętego ewidencją Państwowego Zakładu Ubezpieczeń przed 1 stycznia 1975 r., który miał ustalony przed tą datą stopień zużycia, określa się w sposób następujący:

- 1) z ewidencji budynków odczytuje się:
 - a) rok, w którym po raz ostatni przed 1975 r. określony został stopień zużycia dla tego budynku;
 - b) wysokość tego stopnia zużycia;
- 2) z tabeli zawartej w § 3, z uwzględnieniem ust. 2, odczytuje się wiek odpowiadający stopniowi zużycia budynku określonemu po raz ostatni przed 1975 r. w ewidencji budynków;
- 3) odczytany wiek budynku zwiększa się o liczbę lat od roku odczytanego według pkt 1 lit. a) do daty ustalania stopnia zużycia tego budynku;
- 4) obliczony według pkt 2 i 3 wiek budynku stanowi podstawę do odczytania stopnia zużycia budynku na dzień jego ustalania.

§ 5. 1. Dla budynku, który po 1974 r. był poddany kapitalnemu remontowi albo przebudowany lub zmodernizowany, wynikający z tabeli zawartej w § 3 stopień zużycia obniża się o 20 punktów procentowych, a jeżeli zmieniono tylko więźbę wraz z pokryciem dachu lub innego materiału łatwo zapalnego na ogniodopuszczalne — o 10 punktów procentowych.

2. Obniżenia stopnia zużycia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się na dzień ustalania tego stopnia w odniesieniu do budynków, w których wyżej wymienione zmiany były zgłoszone przez właścicieli do Państwowego Zakładu Ubezpieczeń lub zostały zarejestrowane z urzędu

§ 6. Stopień zużycia budynku, którego przeznaczenie uległo zmianie, określa się uwzględniając jego trwałość wynikającą z tabeli zawartej w § 2 ust. 1 według aktualnego przeznaczenia.

§ 7. Jeżeli do wykonania budynku użyto co najmniej 50% materiałów konstrukcyjnych pochodzących z rozbiórk, stopień jego zużycia zwiększa się o 20 punktów procentowych, a gdy ten udział jest mniejszy od 50% — o 10 punktów procentowych.

§ 8. Maksymalny stopień zużycia budynku podlegającego ubezpieczeniu ustala się w wysokości 90%.

§ 9. Traci moc zarządzenie Ministra Finansów z dnia 12 sierpnia 1985 r. w sprawie norm zużycia budynków podlegających ubezpieczeniu ustawowemu (Monitor Polski Nr 24, poz. 184).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. R. Pazura